

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/40/2011
Identifikačné číslo spisu:	5011200349
Dátum vydania rozhodnutia:	13.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5011200349.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: W. W. E., bytom H., adresa na doručovanie: Advokátska kancelária Zárecký Zeman Ďurišová, Medená č. 18, Bratislava, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, odbor poriadkovej polície so sídlom Kuzmányho č. 26, 012 23 Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 17. augusta 2011 č. k. 21S/27/2011-32, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 17. augusta 2011 č. k. 21S/27/2011-32 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím o odvolaní č. KRPZ-ZA-OPP-89-001/2011 zo dňa 16.02.2011 (ďalej na účely rozsudku tiež „napadnuté rozhodnutie“) žalovaný ako odvolací orgán v správnom konaní v zmysle § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) postupom podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiline č. p.: ORP-OPP-OD-2310/2010 z 21.12.2010 o zamietnutí žiadosti žalobcu o vydanie európskeho zbrojného pasu v zmysle § 46 ods. 3 zákona č. 190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase podania žiadosti (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 190/2003 Z.z.“) a odvolanie žalobcu zamietol.

Podľa § 58 ods. 1 Správneho poriadku platí, že ak osobitný zákon neustanovuje inak, odvolacím orgánom je správny orgán najbližšieho vyššieho stupňa nadriadený správne orgánu, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Podľa § 46 ods. 3 zák. č. 190/2003 Z.z. v citovanom znení európsky zbrojný pas vydá policajný útvar na základe písomnej žiadosti fyzickej osobe, ktorá má miesto pobytu na území Slovenskej republiky, je vlastníkom zbrane uvedenej v odseku 2 a je držiteľom skupiny D alebo E zbrojného preukazu. Žiadosť o vydanie európskeho zbrojného pasu musí obsahovať osobné údaje žiadateľa, číslo a skupinu zbrojného preukazu; k žiadosti pripojí dve fotografie podľa § 17 ods. 2 písm. a).

2. Žalobca v uvedenom správnom konaní nevzniesol námietky proti skutkovému stavu veci, ktorý obidva policajné orgány zistili, tzn. že žalobca je od 30.06.2010 držiteľom zbrojného preukazu skupiny A a súčasne nie je držiteľom zbrojného pasu preukazu skupiny D alebo E.

3. Avšak základom nesúhlasu žalobcu bolo to, že európsky zbrojný pas môže získať len držiteľ zbrojného pasu skupiny D alebo E, tzn. len pre zbrane na športové a poľovné účely. Takýto prístup národnej legislatívy je podľa žalobcu v rozpore s účelom a obsahom Smernice Rady č. 91/477/EHS z 18.06.1991 o kontrole získavania a vlastníctva zbraní v znení Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/51/ES z 21.05.2008 (ďalej na účely tohto rozsudku len „Smernica č. 91/447“). Žalobca najmä v správnom konaní argumentoval tým, že ustanovenie čl. 3 Smernice č. 91/447 síce umožňuje prijať členským štátom prísnejšie ustanovenia, než je uvedené v smernici, avšak článok 1 ods. 4 prvá veta Smernice č. 91/447 vymedzuje inštitút európskeho zbrojného pasu, ktorý vnútroštátne poriadky nemôžu meniť.

Sledovaným účelom uvedenej Smernice č. 91/477 je podľa žalobcu tiež úplne zrušenie kontrol a formálnych požiadaviek na vnútorných hraniciach Spoločenstva týkajúcich sa bezpečnosti prepravovaných predmetov a osôb vrátane zbraní a streliva.

Podľa článku 3 Smernice č. 91/447 s výhradou práv udelených občanom s bydliskom v členských štátoch na základe článku 12 ods. 2 členské štáty môžu prijať do svojich právnych predpisov prísnejšie ustanovenia, ako sú tie, ktoré sú stanovené v tejto smernici.

Podľa článku 1 ods. 4 Smernice č. 91/447 Európsky zbrojný pas je doklad, ktorý na žiadosť vydávajú orgány členských štátov osobe, ktorá sa legálne stáva držiteľom a používateľom strelnej zbrane. Platí najviac päť rokov. Dobu platnosti je možné predĺžiť. Keď sú na zbrojnom pase uvedené iba strelné zbrane kategórie D, maximálna doba platnosti bude 10 rokov. Bude obsahovať informácie stanovené v prílohe II. Európsky zbrojný pas je neprenosný doklad, v ktorom je uvedená strelná zbraň alebo strelné zbrane, ktoré má v držbe a užívaní držiteľ zbrojného pasu. Osoba používajúca strelnú zbraň musí mať vždy pri sebe zbrojný pas. Zmeny v držbe alebo charakteristikách strelných zbraní, ako aj strata alebo krádež zbrane sa uvedú do pasu.

4. Týmto preukazom podľa žalobcu jeho držiteľ získava maximálne práva vo vzťahu k iným členským štátom (najmä zjednodušením procesu dočasného dovozu strelnej zbrane na územie členských štátov). Iba pre tieto štáty podľa názoru žalobcu umožňuje článok 3 Smernice č. 91/447 prijať citované prísnejšie ustanovenia, lebo vo vzťahu k Slovenskej republike sa postavenie jej občana, ktorý získa európsky zbrojný pas, zostáva nezmenené.

5. Navyše podľa žalobcu, ktorý je v zmysle vnútroštátnych predpisov oprávnený na použitie zbrane na ochranu svojej osoby a majetku na akomkoľvek mieste (viď § 15 ods. 2 písm. a/ zák. č. 190/2003 Z.z.), je preto podľa jeho mienky aj opodstatnené, aby túto zbraň mohol používať tiež v rámci zaručenej slobody pohybu osoby medzi členskými štátmi.

Preto nevydanie európskeho zbrojného pasu znamená pre žalobcu obmedzenie, nakoľko si tento držiteľ musí získať všetky súhlasy pri každom dočasnom vývoze a tieto sú ešte podmienené správnymi poplatkami.

6. Na základe uvedeného žalobca predovšetkým argumentoval, že ustanovenie § 46 ods. 3 zák. č. 190/2003 Z.z. je v rozpore s článkom 1 odsek 4 Smernice č. 91/477, a preto citované ustanovenie § 46 ods. 3 nemožno v zmysle teórie priameho účinku smernice aplikovať.

7. Ďalej žalobca poukázal na ustanovenie článku 45 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie zo 07.12.2000 (ďalej na účely rozsudku len „Charta EÚ“), ktorým sa zaručuje sloboda pohybu a pobytu v

rámci územia členských štátov; uvedené zahŕňa i možnosť prepravy strelných zbraní (napríklad ako vyplýva i z preambuly smernice).

S prihliadnutím na výkladový článok 51 ods. 1 Charty EÚ práva a slobody uvedené v Charte EÚ možno obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.

8. Naopak žalovaný v napadnutom rozhodnutí argumenty žalobcu vyhodnotil ako neopodstatnené. Podľa neho Smernica č. 91/477 bola prevzatá a zapracovaná riadne a včas.

Navyše z článku 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej na účely rozsudku len „ZFEÚ“) pre žalovaného vyplynulo, že smernica ako akt sekundárneho únievého práva má vo vzťahu k jednotlivcom priamy účinok len za určitých podmienok, ktoré v tomto prípade nie sú naplnené.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

9. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca podal žalobu z 21.04.2011 na Krajský súd v Žiline.

Krajský súd v Žiline ako prvostupňový súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného žalobu zamietol ako nedôvodnú.

10. Vo svojom rozsudku sa najmä zaoberal výkladom ustanovenia § 43 ods. 3 zákona o zbraniach a jeho súladu so Smernicou č. 91/477. Predovšetkým podčiarkol obsah ustanovenia článku 3 citovanej Smernice č. 91/477, ktorá s výhradou práv udelených občanom s bydliskom v členských štátoch umožňuje členským štátom, aby prijali do svojich právnych predpisov prísnejšie ustanovenia, ako sú tie, ktoré sú stanovené v tejto smernici.

11. Čo sa týka výkladu článku 288 ods. 3 ZFEÚ, krajský súd si osvojil záver žalovaného, že smernica ako akt sekundárneho práva EÚ má vo vzťahu k jednotlivcom priamy účinok len za určitých podmienok, ktoré v tomto prípade nie sú naplnené.

Aj podľa názoru krajského súdu je jednoznačné, že Slovenská republika riadne prevzala a zapracovala túto smernicu do zákona o zbraniach.

12. Takisto Slovenská republika neuskutočnila odchýlku, ktorá by mala za následok porušenie práva zaručeného v článku 45 ods. 1 Charty EÚ.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

13. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 22.09.2011 (č. l. 38) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca poukázal najmä na to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p./.

14. Následne Najvyšší súd uvádza stručný prehľad odvolacích námietok žalobcu:

- rozpor zák. č. 190/2003 Z.z. v citovaných ustanoveniach so Smernicou č. 91/477 vzhľadom na priamy či nepriamy účinok smerníc,
- nesúhlas s názorom krajského súdu, že európsky zbrojný pas má slúžiť len v súvislosti s lovom a

športovou strelbou,

- ak je zabezpečený kontrolný mechanizmus uvedený v Smernici č. 91/477, je potrebné zrušiť kontroly na vnútorných hraniciach a
- nerešpektovanie čl. 45 ods. 1 Charty EÚ v spojení s jej článkom 52 ods. 1.

15. Súčasťou odvolania boli žalobcom sformulované nasledovné predbežné otázky spolu so žiadosťou na podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa čl. 267 ZFEÚ:

1. Má sa vykladať článok 1 ods. 4 Smernice č. 91/477 v spojení s článkom 3 Smernice č. 91/477 a v spojení s článkom 45 ods. 1 a článkom 52 ods. 1 Charty EÚ tak, že

a. neumožňuje členskému štátu prijať takú právnu úpravu, ktorá by neumožňovala vydanie európskeho zbrojného pasu podľa článku 1 ods. 4 Smernice č. 91/477 držiteľovi zbrojného preukazu (príslušného oprávnenia na držanie zbrane), ktorý bol vydaný na iné než poľovnícke alebo športové účely a ktorý mu inak umožňuje držanie (ako aj nosenie) strelnej zbrane, pre ktorú vydanie tohto európskeho zbrojného pasu žiada,

a to aj napriek tomu, že:

b. právna úprava tohto členského (domovského) štátu umožňuje tomu držiteľovi aj bez európskeho zbrojného preukazu vyviešť takúto strelnú zbraň zo svojho územia na územie iného členského štátu len na základe splnenia oznamovacích povinností, pričom postavenie tohto držiteľa by sa ani pri vydaní európskeho zbrojného preukazu nijak vo vzťahu k tomuto domovskému členskému štátu nezmenilo (tzn. tento držiteľ by musel len splniť rovnaké oznamovacie povinnosti) ?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, ak právna úprava členského štátu neumožňuje takémuto držiteľovi vydať európsky zbrojný pas, má článok 1 ods. 4 Smernice č. 91/477 priamy účinok tak, že členský štát je na základe tohto ustanovenia povinný vydať tomuto držiteľovi európsky zbrojný pas ?

3. V prípade zápornej odpovede na prvú otázku alebo v prípade zápornej odpovede na druhú otázku, je príslušný orgán povinný vyložiť právnu úpravu členského štátu, ktorá:

a. výslovne nezakazuje uvedenému držiteľovi získať európsky zbrojný pas, avšak

b. upravuje konanie o vydaní európskeho zbrojného pasu len držiteľovi zbrojného preukazu (príslušného oprávnenia na držanie zbrane), ktorý bol vydaný na poľovnícke alebo športové účely,

v čo najviac možnej miere tak, že príslušný orgán je povinný vydať európsky zbrojný pas aj držiteľovi zbrojného preukazu, ktorý nebol vydaný na poľovnícke alebo športové účely, pokiaľ je to možné cez nepriamy účinok Smernice?

16. Záverom žalobca požadoval zrušenie rozhodnutia žalovaného s tým, že žalobe vyhovie a prizná žalobcovi náhradu trov konania.

17. Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 11.10.2011 (č.l. 48) vyplýva, že trvá na skutočnostiach uvedených žalovaným v jeho vyjadrení z 25.05.2011 k žalobe.

Navyše žalovaný argumentoval, že vnútroštátny orgán aplikácie práva je povinný vykladať vnútroštátne právo eurokonformne, ak je vnútroštátny právny predpis nepresný a necháva súdnemu alebo správne mu orgánu priestor na voľnú úvahu. V prejednávanej veci zák. č. 190/2003 Z.z. prostredníctvom § 46 ods. 3 umožňuje vydať európsky zbrojný pas iba držiteľovi zbrojného preukazu na výkon práva poľovníctva alebo výkon športovej strelby a preto správny orgán nemohol použiť voľnú úvahu a ani oprávnenie eurokonformne aplikovať predmetné ustanovenie.

18. Svoje právo navrhnúť konajúcemu súdu procesný mechanizmus vyriešenia prejednávanej veci žalovaný nenavrhol.

C)

19. Konajúci senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku tiež „Najvyšší súd“)

prípísom z 01.03.2012 vyzval príslušný odbor Kancelárie predsedu Najvyššieho súdu na spoluprácu pri ďalšom postupe po predložení predbežnej otázky, a to získania odborného stanoviska a podkladov. Nakoľko požadované podklady neboli s výnimkou prípisu z Odboru dokumentácie, analytiky a zahraničných vzťahov konajúcemu senátu v termíne do septembra 2012 doručené, tak konajúci súd v súvislosti s požadovanou predbežnou otázkou následne vyzval dňa 12.09.2012 žalovaného na vyjadrenie sa k predbežnej otázke sformulovanej žalobcom a k jej možnému položeniu Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej na účely rozsudku len „Súdny dvor“).

20. Žalovaný v svojom vyjadrení z 24.09.2012 najmä odmietol prejudiciálne otázky pre ich nezrozumiteľnosť a ďalej konštatoval súlad svojho rozhodnutia a s právnymi akty Európskej únie.

Ďalej polemizoval s myšlienkou žalobcu, že slovenská právna úprava umožňuje aj bez európskeho zbrojného pasu vyviešť takúto zbraň zo svojho územia na územie iného členského štátu len na základe oznamovacích povinností.

21. Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd dospel k záveru, že vzťah vnútroštátneho práva, najmä zákona o zbraniach vo vzťahu k riadnej implementácii uvedenej Smernice č. 91/477 vo svetle citovaných článkov Charty EÚ nie je až tak jednoznačný, vzbudzuje pochybnosti o možnosti zúžiť komunitárne oprávnenia držiteľa zbrane iba na športové a poľovné účely, a preto za účelom nastolenia právnej istoty predložil prostredníctvom uznesenia z 13. novembra 2012 v zmysle postupu podľa čl. 267 ZFEÚ hore uvedené prejudiciálne otázky a s prerušením súdneho konania odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

D)

22. Súdny dvor prostredníctvom rozsudku zo dňa 04. septembra 2014 sp. zn. C-543/12 o položených prejudiciálnych otázkach rozhodol nasledovne:

„Smernica č. 91/477 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava vo veci samej, ktorá povoľuje vydať európsky zbrojný pas len držiteľom strelných zbraní na účely poľovníckej činnosti alebo športovej streľby.“

23. Predovšetkým Súdny dvor prostredníctvom vyššie citovaného rozsudku zdôraznil, že základným predpisom Únie v oblasti kontroly nadobúdania a držby zbraní je Smernica č. 91/477 (okrajový bod č. 7 rozsudku Súdného dvora).

Ďalej zdôraznil, že článok 45 Charty, nazvaný „Sloboda pohybu a pobytu“, t.j. že každý občan Únie má právo na slobodný pohyb a pobyt na území členských štátov“ sa podľa Vysvetliviek k Charte základných práv (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 17) objasňuje, že ide o právo zaručené v článku 20 ods. 2 prvým pododsekom písm. a) ZFEÚ, a teda právom, ktoré, ako vyplýva z článku 20 ods. 2 druhého pododseku ZFEÚ, sa uplatňuje v súlade s podmienkami a obmedzeniami vymedzenými v Zmluvách a prostredníctvom opatrení prijatých na ich vykonanie, t.j. uvedenou Smernicou č. 91/477.

24. Pokiaľ bude Súdny dvor vykladať uvedenú smernicu s ohľadom na ciele, ktoré sleduje, ako aj na jej systém a všeobecnú štruktúru, tak jedným z cieľov Smernice č. 91/477 je v podstate zakázať cezhraničný pohyb strelných zbraní v rámci Únie, ktoré nie sú určené na poľovnícku činnosť alebo športovú streľbu, s výnimkou prípadov, v ktorých tento pohyb zbraní členské štáty povolia v súlade s postupmi stanovenými v článku 11 a článku 12 ods. 1 uvedenej smernice (okrajové body č. 41 a 46 rozsudku Súdného dvora).

Za týchto okolností treba na jednej strane konštatovať, že jediná povinnosť členských štátov je vydať európsky zbrojný pas poľovníkom a športovým strelcom, pretože v prípade nevydania takého dokladu nemôžu tieto kategórie osôb vykonávať právo, ktoré im výslovne priznáva uvedená smernica (okrajový bod č. 53 rozsudku Súdného dvora).

25. Obdobné právne závery vyplynuli pre Súdny dvor aj z nariadenie č. 258/2012, z odôvodnenia 14 Smernice 2008/51, alebo z druhého odôvodnenia Odporúčania 93/216/EHS o európskom zbrojnom pase (Ú. v. ES L 93, s. 39).

Preto Súdny dvor o položených otázkach rozhodol, tak ako je uvedené v jeho výrokovej časti.

E)

26. Na pojednávaní dňa 04. novembra 2014 žalobca poukázal na to, že požaduje v prejednávanej veci vykonať ústavno-konformný výklad, a to s prihliadnutím na článok 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Nedotknuteľnosť osoby a slobody pohybu a pobytu boli napadnutým rozhodnutím podľa žalobcu dotknuté.

Na uvedenom základe konajúci súd pristúpil k odročeniu pojednávania za účelom umožnenia žalovanému vyjadriť sa k vznesenej argumentácii.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

27. Najvyšší súd ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, v intenciách rozsudku Súdneho dvora sp. zn. C-543/12 v medziach čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii a čl. 267 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na vytýčenom verejnom pojednávaní za účelom naplniť inštitút verejného záujmu opätovne vyhodnotil listinné dôkazy obsiahnuté v súdnych, ako aj v priloženom administratívnom spise, s prihliadnutím na žalobné dôvody, a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

28. K tomuto záveru dospel s oporou v rozsudku Súdneho dvora sp. zn. C-543/12 (viď citované názory pod bodmi č. 23 až 25).

29. Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré spolu s rozsudkom Súdneho dvora vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

30. Nakoľko žalobca ešte dodatočne vzniesol námietku ústavnej nekonformity napadnutého rozhodnutia, bolo povinnosťou konajúceho súdu sa s touto námietkou vysporiadať v zmysle čl. 152 ods. 4 ústavy. K tomuto poukazuje na písomné stanovisko žalovaného z 05.01.2015, prostredníctvom ktorého žalovaný označil túto námietku žalobcu za neopodstatnenú. V uvedenom stanovisku sa cituje časť dôvodovej

správy k návrhu zákona o strelných zbraňach a strelive, pričom citovaný text dôvodovej správy zdôrazňuje úplný súlad s ústavou Slovenskej republiky a zohľadnenie relevantných ustanovení Európskej dohody o kontrole nadobúdania a držania strelných zbraní jednotlivcami zo dňa 28. júna 1978 a Protokolu o nezákonnej výrobe a obchodovaní so strelnými zbraňami, ich súčasťami a komponentmi a strelivom, dopĺňujúcim dohovor OSN proti nadnárodnému organizovanému zločinu.

31. Za týchto okolností sa Najvyšší súd stotožňuje s tvrdením žalovaného, že s poukazom na rozsudok Súdneho dvora sp. zn. C-543/12 nevydanie európskeho zbrojného pasu žalobcovi ako držiteľovi skupiny „A“ zbrojného preukazu prostredníctvom rozhodnutia žalovaného nie je prekážkou užívania ústavnej ochrany práva na nedotknuteľnosť osoby a slobody pohybu a pobytu žalobcu.

V.

32. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalovaného má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca nespĺňa zákonné podmienky pre udelenie Európskeho zbrojného pasu.

33. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté najmä v citovanom rozsudku Súdneho dvora, pri ktorom bol Najvyšší súd viazaný zásadou komunitárnej lojality, s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

34. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo sa však v prejednávanej veci nestalo.

35. V prejednávanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie. Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch je odvolací súd oprávnený rozhodnúť vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde.

Túto svoju právomoc Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd nevyužil, a tým dochádza k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednávanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).